

Krštenje u vodi

Krštenje u vodi nije manje bitan preduvjet ulaska u kraljevstvo, od rođenja po Duhu. Pogledamo li pažljivo Isusove riječi, uvidjet ćemo da On uz pojam novog rođenja u istu ravan stavlja Duh i vodu. Nije dovoljno biti rođen od Duha, neophodno je i biti kršten, rođen od vode. Vrijedi i obratno. Vremenom je crkvena tradicija umanjivala važnost krštenja, tako što ga je pretvorila u simbol unutarnje promjene izazvane obraćenjem. No, je li krštenje simbol? Pismo ne daje podršku takvom tumačenju. Upravo suprotno, u naučavanju i iskustvu vjernika zabilježenih u Novom savezu ono je imalo daleko širi duhovni kontekst.

Učenje Novog saveza navodi ove radnje koje čovjek mora poduzeti ukoliko želi biti spašen u Kristu: priznanje Isusovog Gospodstva i vjera da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih (Rimljanima 10:9,10), zazivanje vjerom Isusovog imena (Rimljanima 10:13), vjera u Isusovu zastupničku smrt na križu (1. Korinćanima 1:18), obraćenje i vjerovanje u Radosnu vijest (Marko 1:15) i već spomenuto rođenje od Duha. Isus je u velikoj zapovijedi naglasio učenicima da propovijedaju Radosnu vijest svakom čovjeku (Marko 16:15). U sljedećem stihu vidimo da odaziv na propovijedanu poruku određuje hoće li ljudi biti spašeni ili osuđeni. Isus vrlo jasno kaže da ono što traži nije samo ispovijedanje vjere, nego i krštenje: *“Tko bude vjerovao i krstio se, bit će spašen.”*

Zato je suprotno učenju Pisma izostavljati vodeno krštenje s popisa gore spomenutih radnji koje čovjeku omogućuju spasenje u Kristu, tj. ulazak u kraljevstvo. Izvršenje svake od njih omogućuje spasiteljsko djelovanje Božje sile. Ovo je važno naglasiti zbog ispravnog razumijevanja: krštenje je dio cjeline spasenja, nikako cjelina sama. Nitko neće biti spašen samo zato što se krstio u vodi. Bez djelotvorne vjere ono je samo protokolarni čin koji u svojoj srži nema

spasiteljske sile. S druge strane, svatko tko želi biti spašen mora biti kršten u razumnom roku, nakon što je vjerom izvršio gore opisane radnje. U Knjizi Djela vidimo da su ljudi bivali kršteni neposredno nakon prihvaćanja Krista (2:37-41; 8:36-38; 16:14,15). Podrazumijeva se da su izuzetak od pravila ekstremni slučajevi, kada je pojedinac iz objektivnih razloga (zatočeništvo, stanje tjelesne nepokretnosti i sl.) spriječen biti kršten u vodi.

Pogledajmo što se događa u duhovnom području kraljevstva u trenutku krštenja. Apostol Pavao se time bavi u šestom poglavlju Poslanice Rimljanima: *“Ili, zar ne znate da smo svi koji smo kršteni u Krista Isusa, kršteni u njegovu smrt?”* (3) Primjećujemo da se krštenje dovodi u vezu s ulaskom u Krista i Njegovom smrću. Rođenje od vode (ulazak u Krista) uvjetovano je prethodnom smrću u vodi. U trenutku uronjenja stari čovjek (pala ljudska priroda) biva u duhovnom smislu sahranjen u vodenom grobu. Apostol to iskustvo poistovjećuje s Kristovom smrću, zato što je On bio ubijen zbog naših grijeha i sahranjen u grobu. U četvrtom stihu vidimo da trebamo slijediti Kristov primjer izlaska iz groba, tj. uskrsnuća. Kao što znamo, sila uskrsnuća oživila je Krista. Onog trenutka kad za vrijeme krštavanja izlazimo iz vode, mi također bivamo uskrsnuti. U nama se doslovno rađa novi čovjek - Krist. Apostol kaže: *“Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt, da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom, i mi živjeli novim životom.”* Cilj rođenja od vode i Duha jest taj, da novi čovjek živi novi život u sili uskrsnuća. To je standard kraljevstva.

Nadalje, dva događaja iz vremena Starog saveza koji su izravno povezani s vodom spominju se i u apostolskom nauku. Pavao nas u Prvoj poslanici Korinćanima podsjeća *“da su svi naši očevi bili pod oblakom, da su svi prešli preko mora, da su svi kršteni u oblaku i u moru ...”* (10:1,2) Izlazak iz

Egipta je starozavjetna slika izlaska iz sotoninog kraljevstva. Faraon je slika sotone, duhovnog tiranina koji ne želi izgubiti vlast u ljudskim životima. Izraelce je progonio do obala Crvenog mora i nije stao čak niti onda kad je Bog razdvojio vode, kako bi Njegov narod prešao na drugu obalu. Izraelci su vjerom prošli po morskom dnu, a faraonova vojska se utopila pokušavajući učiniti isto. Činom krštenja u duhovnoj dimenziji vjernik izlazi iz djelokruga sotonine vlasti, a njegova sila biva skršena i utopljena u živoj vodi - prisutnosti Svetog Duha.

Petar u prvoj poslanici povezuje kršćansko krštenje s izbavljenjem Noe i njegove obitelji u vrijeme potopa. Božja srdžba uništila je moralno izopačeni svijet vodom, a milost je iskazana malobrojnim pravednicima. Korablja u koju su se sklonili nazvana je protulikom krštenja (3:21). Zaključna misao ovog stiha je *“da nas krštenje spašava”*. Izbavljenje od Božje srdžbe je duhovna činjenica, milosno djelo koje se događa u činu krštenja. Ono nije vezano za pranje tjelesne nečistoće, nego je nazvano molitvom Bogu za dobru savjest. To je nutarnji vapaj preporođenog srca za pravednim i svetim životom, čvrsta odluka da se zauvijek okrenu leđa svijetu, grijehu i sotoni.